

Kubas gröna politik är ingen tillfällighet

Kuba får mycket uppmärksamhet för de hållbara utvecklingsmetoder som landet tillämpat de senaste årtiondena. Men de framställs ofta som om de har kommit till av misstag, att blockaden har gjort det svårt att få tag på saker som bekämpningsmedel eller traditionella byggnadsmaterial och att man därför har en hållbar arkitektur och jordbruk för att man inte hade något val.

Även om det ligger en viss sanning i detta är det en orättvis generalisering.

Kuba har Karibiens största och bäst bevarade våtlandsområde, Cienaga de Zapata biosfär reservat, och statistik visar att Kubas skyddade områden har vuxit med 43 procent sedan 1986.

En cykelkultur har rotat sig och oavsett om det startade av tillfälligheter eller inte så har myndigheterna i Havanna arbetat för att göra gatorna säkrare för cyklister genom att skapa cykelfiler och ge möjlighet att ta med cyklar på bussarna.

Och medan avskogning sägs vara Kubas största miljöproblem så har man genomfört imponerande återplanteringsprojekt. Det innefattar ett i Havanna i ett område som brukade vara en soptipp? och nu är ett vidsträckt skogsområde.

Detta är några exempel på specifika ansträngningar, men regeringen förtjänar beröm för att medvetet integrera hållbarhet i olika initiativ.

Green Left? summerar praktik och initiativ som ägt rum sedan 1992 när Fidel Castro höll ett kraftfullt tal för miljön i samband med FN:s miljökonferens i Rio. Mellan 1992 och 1998 lade Nationalförsamlingen till ett avsnitt om långsiktigt hållbar utveckling i landets grundlag. Man utvecklade ett nationellt miljö- och utvecklingsprogram som skissade på hur Kuba skulle uppfylla kraven från Rioagendan. CITMA etablerade. En övergripande miljölag antogs och en nationell miljöstrategi lanserades.

Andra viktiga initiativ innefattar en nationell strategi för miljöutbildning, ett landsomfattande program för miljöutveckling; projekt för livsmedelsproduktion med hållbara, bioteknologiska metoder och likaså för produktion av djurfoder. Ett vetenskapligt tekniskt program för bergområden togs fram liksom en plan för utveckling av energikällor. Var och en av dessa program är förknippade med mindre projekt och initiativ som inbegriper lokalsamhället, Folkmakten, universitet, skolor och massorganisationer.

Författarna Daniel Whittle och Orlando Rey Santos visar i en forskningsrapport att CITMA (Ministeriet för vetenskap, teknologi och miljö) nästan omedelbart efter att det bildats 1994 började undersöka Kubas vatten- och luftkvalitet, erosion, biologisk mångfald osv.

Rapporten berättar att Nationalförsamlingen 1997 antog en miljölag, lag 81, som fastställer CITMAs roll. I lagen anges befolkningens rätt att delta i beslut som rör miljön. Lagen gav NGO-er och allmänheten mycket starka rättigheter när det gäller rätt till information, utformning, deltagande och beslut för både nationella och internationella miljöprojekt.

Kuba är hemvist för 2010 års Goldman Prize vinnare, en forskare inom biologisk mångfald vars arbete med bönder har hjälpt till att öka mångfalden av grödor och uppmuntrat Kubas övergång i jordbruket från beroende av kemikalier mot ett hållbart jordbruk.

Rachel Cernansky för TreeHugger CSC 130305

Översättning: Zoltan Tiroler

Foto: Achim Rödner